

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/73/2015
Identifikačné číslo spisu: 3014200793
Dátum vydania rozhodnutia: 14.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3014200793.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Y. X., bytom G. XXX/XX, XXX XX L., zast.: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 07 Trnava, IČO: 36 865 281 proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15. apríla 2015 č. k. 13S/233/2014-44, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15. apríla 2015 č. k. 13S/233/2014-44 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 1100902/337005/2013/ON zo dňa 21. júla 2014 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný ako odvolací orgán podľa § 74 ods. 1 a 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 563/2009 Z.z.“) odvolaniu žalobcu proti rozhodnutiu Colného úradu Trenčín zn. 9006672/1/144891 zo dňa 25. marca 2013 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“ resp. „colný úrad“) vo veci vyrubenia spotrebnej dane z liehu v celom rozsahu podľa § 74 ods. 5 zák. č. 563/2009 Z. z. nevyhovel a rozhodnutie potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bol žalobcovi v zmysle ustanovenia § 68 ods. 2 alebo 3 v spojení s odsekom 5 zák. č. 563/2009 Z.z. určený základ spotrebnej dane z liehu za zdaňovacie obdobie 27.07.2005 v množstve 12,4104 hektolitrov 100% alkoholu pri teplote 20°C (hl.a.) a bola mu vyrubená spotrebná daň z liehu za zdaňovacie obdobie 27.07.2005 vo výške 10.299,30 €. Daňovému subjektu

vznikla daňová povinnosť na spotrebnej dani z liehu podľa § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 105/2004 v znení platnom a účinnom v čase vzniku daňovej povinnosti (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 105/2004 Z.z.“) a podľa § 13 ods. 2 písm. a) zák. č. 105/2004 Z.z. je osobou povinnou platiť daň.

Podľa § 12 ods. 2 písm. a) zák. č. 105/2004 Z.z. v znení relevantnom pre preskúvanú vec daňová povinnosť vzniká aj dňom zistenia liehu, ktorý sa nachádza alebo ktorý sa nachádzal u právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ak táto právnická osoba alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným.

Podľa § 13 ods. 2 písm. a) zák. č. 105/2004 Z.z. v citovanom znení daňovým dlžníkom pri vzniku daňovej povinnosti podľa § 12 ods. 2 je právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu u nej zisteného, ktorý sa u nej nachádza alebo ktorý sa u nej nachádzal, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s liehom ako s vlastným.

3. Na základe odvolania žalobcu vydal žalovaný napadnuté rozhodnutie. V jeho odôvodnení žalovaný uviedol, že z doplneného dokazovania vykonaného colným úradom nevyplývajú nové skutočnosti, ktoré by preukazovali pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu v súlade so zák. č. 105/2004 Z.z. zisteného dňa 27.07.2005 v prevádzke žalobcu. Z vyjadrení Daňového úradu Partizánske (správca spotrebnej dane z liehu do 30.04.2004) vyplynulo, že pri vykonávaných miestnych zisťovaniach, ako aj pri daňových kontrolách nebola zo strany daňového úradu zistená prítomnosť predmetného množstva liehu v prevádzke žalobcu, že so vzorkami zo zberných nádob liehových meradiel bolo nakladané v zmysle § 8 vyhlášky č. 78/1997 Z. z., pričom zostávajúce množstvo bolo zlikvidované za účasti zamestnancov daňového úradu.

Z uvedeného vyplýva, že nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že sa jedná o lieh, ktorý pochádza z činnosti ovocného liehovaru z obdobia 10 až 12 rokov, že predmetný lieh pochádza zo zlievok vadného alkoholu, a že sa jedná o odpad vzniknutý pri výrobe liehu a že ide o zabudnutý lieh. Daňový úrad Partizánske uviedol, že v archíve sa nenachádza podanie žalobcu, ktorým by oznamoval, že mu pri výrobe liehu vznikol odpad.

4. Rovnako z tvrdení Daňového úradu Partizánske uvedených v protokole o kontrole spotrebnej dane z liehu zn. 641/240/9135/95/KI z 05.11.1995, ktoré sa týkali kúpnej zmluvy č. 10/95 nie je možné vyvodiť záver, že predmetný lieh pochádza z týchto nakúpených liehovín. Predmetom kúpnej zmluvy boli rôzne druhy liehovín a liehu, ktoré neboli na spotrebiteľskom balení označené kontrolnou páskou a žalobca ich nakúpil na ďalšie spracovanie s tým, že následne boli povylievané do destilačného kotla na ďalšie spracovanie. Z uvedeného podľa názoru žalovaného nie je možné vyvodiť záver, že v znehodnotenom liehu, ktorý bol u odvolateľa nájdený 27.07.2005 sa nachádza aj lieh, ktorý v roku 1995 bol vyliaty do destilačného kotla. V žiadnom prípade nejde o preukázanie pôvodu a spôsobu nadobudnutia predmetného liehu v súlade so zákonom č. 105/2004 Z.z.

5. Okrem iného žalovaný uviedol, že žalobca si v uvedenom prípade nesplnil dôkaznú povinnosť, ktorá mu vyplývala z § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, v zmysle ktorého daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane. Žalobca poukazoval v daňovom konaní na dôkaz, ktorý on sám nebol schopný vzhľadom na plynutie času predložiť, pričom colný úrad v doplnení dokazovania urobil všetky nevyhnutné úkony na získanie uvedeného dôkazu, ale vzhľadom na uplynutie skartačnej lehoty ho nebolo možné v daňovom konaní predložiť. Žalovaný tvrdí, že bolo najmä v záujme žalobcu si predmetnú kúpnu zmluvu uchovať, najmä ak ju požadoval použiť ako dôkaz v prebiehajúcom daňovom konaní, pretože žalobca nesie v procese daní, ako aj v daňovom konaní dôkazné bremeno, čo znamená, že je povinný predložiť správcovi dane dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, čo odvolateľ neurobil.

6. Žalobca nevedel preukázať v súlade so zák. č. 105/2004 Z. z. pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu u neho zisteného dňa 27.07.2005, pretože v daňovom konaní nepredložil colnému úradu žiadne doklady, ktoré by preukazovali pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu. Rovnako odvolateľ nepredložil colnému

úradu žiadnu evidenciu, ktorá by preukazovala pôvod alebo spôsob nadobudnutia liehu v súlade so zákonom č. 105/2004 Z. z. a súvisiacimi predpismi.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

7. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca na Krajský súd v Trenčíne žalobu z 19.09.2014, v ktorej žiadal zrušiť napadnuté rozhodnutie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu jeho nezákonnosti. Podľa žalobcu žalovaný v odvolacom konaní vec nesprávne právne posúdil, nezadovážil dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia, nezistil vo veci skutočný stav, v jeho konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a vydané rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

8. Krajský súd ako súd prvého stupňa na nariadenom pojednávaní preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie a postup správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a ustálil, že žalobe nemožno priznať úspech.

9. Krajský súd poukázal na to, že vo všeobecnosti zákon vychádza z koncepcie, že držiteľ liehu je povinný preukázať pôvod a spôsob nadobudnutia liehu, ktorý má v držbe. V danom prípade ust. § 12 ods. 2 písm. a) zák. č. 105/2004 Z.z. spája s takýmto nepreukázaním pôvodu a spôsobu nadobudnutia liehu vznik daňovej povinnosti. Zákon výslovne stanovuje, že daňová povinnosť vzniká dňom zistenia držby liehu, ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia nevie právnická alebo fyzická osoba preukázať. Z uvedeného je zrejmé, že zákon predpokladá, že je predovšetkým na danej osobe, aby správne orgánu požadované preukázala, pričom žalobca ani netvrdil, že by si túto povinnosť splnil.

10. Krajský súd konštatoval, že správne orgány vykonali dostatočné dokazovanie za účelom zistenia pôvodu a spôsobu nadobudnutia liehu, ktorý bol u žalobcu zistený pri miestnom zisťovaní 25.07.2005 a na podklade takto zisteného skutkového stavu učinili správne skutkové závery, ktoré následne viedli aj k správne právne posúdeniu veci. Za podstatné pre posúdenie veci krajský súd považoval predovšetkým zistenia vyplývajúce zo šetrenia vykonaného prvostupňovým orgánom na Daňovom úrade Partizánske, ktoré vyvracajú tvrdenia žalobcu, že predmetný lieh pochádza zo zlievok vzniknutých v období rokov 1995 - 2004.

Uvedeným zisťovaním bolo teda preukázané, že Daňový úrad Partizánske v období od januára 1995 do decembra 2002 u žalobcu (v jeho prevádzke) nezistil žiadne zásoby liehu a je nepravdepodobné, aby v tom množstve v ako boli zistené pri miestnom zisťovaní, vznikli za obdobie necelých dvoch rokov činnosti liehovaru žalobcu. Uvedené ani žalobca netvrdí. Súčasne bolo zistené, že destiláty zo zberných nádob liehového meradla boli likvidované za účasti zamestnancov daňového úradu. Vzhľadom na uvedené sa nejaví tvrdenie žalobcu o pôvode liehu ako pravdivé.

11. Rovnako nie je možné ustáliť, že by tento lieh pochádzal z kúpy od Colného úradu Štúrovo, ktorá bola realizovaná zmluvou č. 10/95 z 16.11.1995 a č. 11/95 z 16.11.1995. Krajský súd poukázal na to, že v konaní pred správnymi orgánmi samotný žalobca nikdy výslovne netvrdil, že zistený lieh získal práve týmto spôsobom.

12. S poukazom na vyššie uvedené, keď samotný žalobca nepredložil žiadne doklady a dokumentáciu, ktorá by preukazovala pôvod a spôsob nadobudnutia predmetného liehu a uvedené ani nevyplývalo z rozsiahleho dokazovania vykonaného správnymi orgánmi na zistenie tejto skutočnosti, krajský súd dospel k záveru, že správne orgány postupovali správne, keď žalobcovi vyrubili spotrebnú daň z alkoholického nápoja, ktorým bol lieh, v súvislosti so vznikom daňovej povinnosti podľa § 12 ods. 2 písm. a) zák. č. 105/2004 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2011.

13. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, ktorá bola uplatnená v podanom odvolaní proti rozhodnutiu žalovaného, na ktorom zotrval žalobca aj v podanej žalobe, že došlo k zániku práva vyrubiť daň, krajský súd uviedol, že táto nie je dôvodná. Krajský súd sa stotožňuje s názorom žalovaného vysloveným v

napadnutom rozhodnutí, že colný úrad vykonal pred uplynutím lehoty úkony smerujúce k vyrubeniu dane, keď vyzval žalobcu dňa 13.02.2009 na podanie daňového priznania s upozornením, že v prípade jeho nepodania bude daň určená podľa pomôcok, pričom následne dňa 28.04.2009 vypracoval protokol o určení dane podľa pomôcok, ktorý bol so žalobcom dňa 18.05.2009 prerokovaný. Vzhľadom na uvedené nedošlo k zániku práva vyrubiť daň.

14. Krajský súd záverom konštatoval, že po prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia a procesných postupov predchádzajúcich jeho vydaniu dospel k záveru, že záver, ktorý colný úrad ako správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zák. č. 105/2004 Z.z. Námiety žalobcu uvedené v žalobe krajský súd vyhodnotil z vyššie uvedených dôvodov za nedôvodné. Krajský súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia, v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Krajský súd podľa § 250j ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) žalobu zamietol, pretože dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom.

III.

Odvolyvanie žalobcu/stanoviska

15. Vo včas podanom odvolaní z 26.05.2015 (č. l. 49) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca namietal, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, nakoľko v danej veci došlo k neúplnému zisteniu skutkového stavu veci, keďže neboli vykonané dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a súčasne na základe vykonaných dôkazov došlo k nesprávnym skutkovým zisteniam, napadnuté rozhodnutie je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné a v konaní správneho orgánu a následne v konaní pred súdom, bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

16. Následne odvolací súd rekapituluje odvolacie námietky žalobcu v stručnom prehľade:

- v predmetnej veci bola vyvodená pravá retroaktivita príslušných právnych predpisov, keď žalobca nemal povinnosť uchovávať predmetnú evidenciu pre obdobie nasledovných desiatich rokov, nakoľko táto povinnosť bola koncipovaná až od 01.09.2002 (zákonom č. 467/2002 Z.z.) a všetku dokumentáciu odovzdal správcovi dane, a preto ho nie je možné za to sankcionovať,
- krajský súd sa nezaoberal zmenou spôsobu výkonu správy spotrebných daní v danom období a nesprávnym (neúplným) prebratím predmetnej správnej agendy novým správcovi dane,
- krajský súd neprihliadol ku skutočnosti, že v správnom konaní neboli vykonané všetky potrebné dôkazy, a teda nedošlo k riadnemu zisteniu skutkového stavu - tvrdenie žalobcu, že išlo o úkvapy a dokvapy (a teda o odpad nevhodný na ľudskú spotrebu), nahromadený za 10 rokov činnosti pálenice odkladané za účelom prečistenia a ďalšej rektifikácie, bolo potvrdené aj svedkom, taktiež nie je zrejmé, akým spôsobom bola meraná liehovitosť a následne aké množstvo etanolu sa v alkoholickom nápoji nachádzalo,
- následkom rozhodnutí vydaných správnymi orgánmi došlo v danej veci k dvojitému zdaneniu, keďže ide o lieh, ktorý už prešiel kontrolným liehovým meradlom,
- žalobca dostatočne v konaní preukázal pôvod zdaneného alkoholického nápoja - liehu, pôvod liehu je zrejmý už len z podstaty jeho zloženia, pričom žalovaný pracoval výlučne s domnienkami, ktoré neboli v súlade so skutočným stavom veci,
- krajský súd žalobcu neúmerne zaťažil dôkazným bremenom, ktorého unesenie nebolo z objektívnych dôvodov v možnostiach žalobcu, nakoľko žiadny právny predpis mu neukladal povinnosť uchovávať evidenciu, ktorú riadne a včas predkladal správcovi dane.

17. Záverom žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie zruší, vec vráti na ďalšie konanie a prizná mu náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania.

B)

18. Z vyjadrenia žalovaného z 26.06.2015 (č. l. 62) vyplýva, že:

- meritom veci v uvedenom konaní je tá skutočnosť, že dňa 27.07.2005 sa v prevádzke žalobcu nachádzali tekutiny, pričom z vykonaných odborných expertíz vyplynulo, že išlo o predmet dane v zmysle § 4 ods. 2 vtedy účinného zák. č. 105/2004 Z.z., pričom bolo irelevantné, že predmetný lieh vykazoval kvalitatívne chyby, pre ktoré ho nemožno ďalej používať, a táto skutočnosť neoprávňovala žalobcu na držbu takéhoto liehu bez toho, aby vedel preukázať jeho pôvod alebo spôsob nadobudnutia v súlade so zák. č. 105/2004 Z.z..
- žalovaný opakovane upozorňuje na podstatnú skutočnosť, že žalobca v priebehu celého konania nepredložil žiadne doklady, ktoré by preukazovali pôvod alebo spôsob nadobudnutia tohto liehu, žalovaný v konaní mohol vychádzať len z vyjadrení žalobcu a svedkov, ktorých určil žalobca, aby sa vyjadrili k predmetnému liehu, pričom takýto spôsob v zásade nemožno považovať za legitímne preukázanie pôvodu alebo spôsobu nadobudnutia liehu v súlade so zák. č. 105/2004 Z. z.,
- žalovaný je stále toho názoru, že v prvom rade žalobca bol povinný preukazovať všetky ním uvádzané skutočnosti, pričom bolo na colnom úrade, či dôkazy predložené žalobcom (v tomto prípade len neúplnú kúpnu zmluvu č. 10/95 a jeho výpovede) bude považovať za vierohodné, a či ich akceptuje; pokiaľ colný úrad resp. žalovaný tvrdenie, resp. dôkaz predložený žalobcom nemienil akceptovať, bol povinný túto skutočnosť žalobcovi taktiež doložiť dôkazmi, čo aj urobil (ako to vyplýva z odôvodnenia rozhodnutí).
- k námietke žalobcu týkajúcej sa merania liehovitosti predmetného liehu, žalovaný uviedol, že súčasťou každého výsledku odbornej expertízy - protokolu o skúške, ktoré vypracovalo Colné laboratórium Finančného riaditeľstva SR ako akreditovaný subjekt, bol pri každej posudzovanej vzorke aj údaj o zistenom obsahu alkoholu (% obj.),
- v uvedenom prípade bolo dokazovanie a úplne zistenie skutkového stavu doplnené v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom žalobca v predmetnom odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti a námietky, s ktorými by sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal, a preto sa plne stotožňuje s rozsudkom krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol žalobu, podané odvolanie žalobcu považuje za právne irelevantné.

19. Na základe uvedeného preto žalovaný požadoval potvrdiť rozsudok krajského súdu ako vecne správny.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. ako aj ustanovenia § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

21. Na prvom mieste Najvyšší súd dáva do pozornosti, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými podstatnými

námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovanej.

22. Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 84/2007, sp. zn. 6 Sžo 98/2008, sp. zn. 1 Sžo 33/2008, sp. zn. 2 Sžo 5/2009, či sp. zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť.

23. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

24. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Vo vzťahu k nepreukázaniu pôvodu a spôsobu nadobudnutia u žalobcu zisteného liehu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a aby nadbytočne neopakoval fakty pre účastníkov známe z prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa Najvyšší súd v svojom odôvodnení obmedzil na stručné zhrnutie skutkových okolností, zhodnotenie právnych záverov a námietok žalobcu, pričom na zdôraznenie jeho správnosti doplnia nasledovné.

25. Ako už bolo vyššie naznačené, základom pre posúdenie správnosti vyrubenia spotrebnej dane a z toho vyplývajúcej povinnosti žalobcu je preukázanie pôvodu a spôsobu nadobudnutia liehu, ktorý bol zistený pri miestnom zisťovaní u žalobcu 27.07.2005.

26. V konaní pred správnym orgánom a následne v súdnom konaní žalovaný tvrdil, že lieh, ktorý bol u neho zistený pochádza zo zlievok vadného alkoholu (išlo o úkvapy a dokvapy) za 10 - 12 rokov prevádzkovania pálenice, čo však podľa názoru krajského súdu a rovnako aj Najvyššieho súdu nebolo žalobcom v konaní preukázané, resp. bolo vyvrátené vykonaným dokazovaním správneho orgánu.

27. Sám žalobca tvrdí, že boli u neho správcom dane vykonávané pravidelné kontroly, čo bolo potvrdené aj Daňovým úradom Partizánske ako pôvodným správcom dane, pričom z protokolov o vykonanej daňovej kontrole nevyplyval nález zásob liehu, pričom nie je dôvodné predpokladať, že by si správca dane takéto množstvo liehu nebol všimol, a teda tvrdenie žalobcu, že ide o zlievky za 10 až 12 rokov činnosti je nutné týmto považovať za vyvrátené. Taktiež nebolo preukázané, že išlo ani o lieh nadobudnutý na základe kúpnej zmluvy z 16.11.1995.

28. Žalobca v odvolaní namietal, že sa krajský súd nezaoberal jeho argumentáciou, že mu daňová povinnosť nevznikla, nakoľko ide o lieh, ktorý prešiel kontrolným liehovým meradlom a bol už zdanený, a preto mu v súlade so zákazom dvojitého zdanenia nemôže byť vyrubená spotrebná daň a štát účelovo prenáša dôkazné bremeno na žalobcu, keď objektívne nie je schopný predložiť príslušné doklady.

29. K námietke týkajúcej sa neúmerneho prenášania dôkazného bremena na žalobcu Najvyšší súd pripomína, že v daňovom konaní je to daňový subjekt, teda žalobca, na ktorom spočíva dôkazné bremeno preukazujúce nadobudnutie liehu v súlade so zákonom. Zo znenia ustanovenia § 12 ods. 2 písm. a) zák. č. 104/2005 Z.z. jednoznačne vyplýva, že jedinou skutočnosťou zakladajúcou daňovú povinnosť je zistenie držby liehu, ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia nevie žalobca preukázať. Ak

chyba dôveryhodný dôkaz o jeho nadobudnutí, ako tomu bolo v tomto prípade, vzniká daňová povinnosť osobe, u ktorej bol lieh zistený, teda žalobcovi. Zodpovednosť za preukázanie pôvodu a spôsobu nadobudnutia liehu v zmysle § 12 ods. 2 a 13 ods. 2 zák. č. 105/2004 Z.z. spočíva na právnickej alebo fyzickej osobe, ktorá má lieh v držbe (žalobca). Daňové resp. colného konanie je postavené na objektívnej zodpovednosti zistenia liehu, ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia nevie fyzická alebo právnická osoba, u ktorej bol lieh zistený, preukázať.

30. Navyše má krajský súd a taktiež odvolací súd za to, že v prejednávacom prípade bol rozsiahlym dokazovaním preverovaný pôvod liehu, pričom nebolo preukázané, že ide o lieh zo zlievok (úkvapy a dokvapy), a v súvislosti s tým teda nie je preukázané, že bol lieh už zdanený a došlo tým k dvojitému zdaneniu.

31. Najvyšší súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že žalobca nepredložil žiadne doklady a dokumentáciu preukazujúcu spôsob nadobudnutia predmetného liehu a výpovedná hodnota žalobcom tvrdených skutočností bola spochybnená žalovaným nadobudnutými dôkazmi, preto neunesol dôkazné bremeno. Tvrdenie o pôvode liehu, hoci potvrdené svedeckou výpoveďou, nemožno v danom prípade považovať za dostačujúce, ak nie je podopreté inými dôkazmi. Zo strany žalovaného bolo vykonané rozsiahle dokazovanie (aj na základe právneho názoru Najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 5Sžf/8/2010 v konaní o správnom delikte), ktoré slúžilo na verifikáciu skutočností a dokladov tvrdených žalobcom. Avšak na základe vykonaného dokazovania (aj toho doplneného) nebolo preukázané, že ide práve o lieh, ktorý vznikol ako odpad pri výrobe, a teda žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď objektívne a relevantne nepreukázal skutočnosť, že lieh nadobudol v súlade so zák. č. 105/2004 Z.z., čím mu vznikla daňová povinnosť a stal sa daňovým dlžníkom.

32. Ani námietka o uplatnení pravej retroaktivity právnych predpisov, keď žalobca nemal povinnosť uchovávať predmetnú evidenciu pre obdobie nasledovných desiatich rokov, nakoľko táto povinnosť bola koncipovaná až od 01.09.2002 (zákonom č. 467/2002 Z.z.) a všetku dokumentáciu odovzdal správcovi dane a námietka, že sa krajský súd sa nezaoberal zmenou spôsobu výkonu správy spotrebných daní v danom období a nesprávnym (neúplným) prebratím predmetnej správnej agendy novým správcom dane nie je podľa názoru odvolacieho súdu dôvodná. Dôvodom vzniku daňovej povinnosti nebola sankcia za neuchovanie daňovej resp. colnej evidencie. Je síce pravdou, že žalobca nemal povinnosť uchovávať daňové doklady z predmetného obdobia po dobu desiatich rokov, avšak vzhľadom na to, že mal v držbe lieh o objeme 12,4067 hl. a., ktorého pôvod a spôsob nadobudnutia bol povinný preukázať, mal si tieto doklady uchovať. Skutočnosť, že tak neurobil ho však nezavaruje povinnosti uhradiť spotrebnú daň z liehu a rovnako ani skutočnosť, že došlo k zmene výkonu správy. Uchovávanie daňových dokladov pre účely preukázania, že lieh, ktorý má v držbe nie je predmetom spotrebnej dane, spočíva na žalobcovi.

33. Vo svetle vyššie uvedeného má Najvyšší súd za to, že je v tejto súvislosti nutné sa prikloniť k názoru žalovaného, že bez ohľadu na to, či sa na žalobcu uvedená povinnosť viest' evidenciu vyrobeného liehu vzťahovala alebo nie, nič to nemení na skutočnosti, že dňa 27.07.2005 sa na neho vzťahovala povinnosť pre neho vyplývajúca z ustanovenia vtedy účinného právneho predpisu - zákona č. 105/2004 Z. z., konkrétne povinnosť podať daňové priznanie z takéhoto liehu, teda liehu, ktorého pôvod alebo spôsob nadobudnutia žalobca nevedel preukázať v súlade so zákonom č. 105/2004 Z.z.. Žalobca si mal byť vedomý, že ak má v držbe lieh, je povinný v záujme vyhnutiu sa sankčných opatrení vyplývajúcich mu zo zákona č. 105/2004 Z. z., mať k takémuto liehu príslušné nadobúdacie doklady (evidenciu, kúpne zmluvy, faktúry).

34. Vzhľadom na to, že kľúčovou otázkou pre posúdenie žalobcovej povinnosti zaplatiť spotrebnú daň za zistený lieh je práve preukázanie pôvodu a spôsobu nadobudnutia liehu, čo žalobca nesplnil, považuje Najvyšší súd ďalšie námietky za právne irelevantné.

35. Pre úplnosť považuje Najvyšší súd za potrebné uviesť, že žalobca uplatnil v odvolaní námietky a argumenty založené na rovnakých základoch ako v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa neho preukazujú dôvodnosť zrušenia napadnutého rozhodnutia, pričom

krajský súd sa s nimi dostatočným spôsobom vysporiadal.

36. Najvyšší súd má na základe vyššie uvedených záverov za preukázané, že krajský súd postupoval správne, keď žalobu zamietol. Je nutné konštatovať, že vydané prvostupňové a napadnuté rozhodnutie zodpovedajú zásadám logického myslenia a správneho uváženia, majú všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia, pričom vychádzajú a z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý je logicky vyhodnotený a v súlade so zákonom riadne právne posúdený. Uvedené možno konštatovať aj o rozhodnutí krajského súdu, ktoré spĺňa atribúty riadne odôvodneného rozhodnutia zaručujúceho právo na spravodlivý proces. Na základe týchto skutočností nie sú odvolacie námietky žalobcu spôsobilé spochybníť správnosť rozhodnutia krajského súdu.

37. V tejto súvislosti Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

V.

38. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj argumentácie žalovaného, rozhodol Najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

39. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

40. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava povinnosti zaplatiť poistné je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).